

Opravdu Ho znát

- *mluví* **Dan Mohler**

Dan Mohler - To Really Know HIM (PCC 2020)

Překlad: nove-stvoreni.cz

Verze (build **01**) © 2020 nove-stvoreni.cz

Licence: Creative Commons BY-NC-SA 4.0 International

Toto dílo je možné svobodně rozmnožovat/šířit za podmínek:

Uveďte autora – Neužívejte komerčně – Zachovejte licenci

Opravdu Ho znát - mluví Dan Mohler

Dnes ráno to bude pravděpodobně krátké a jednoduché. Nemíním to jako kritiku, ale nejsem si jistý, že rozumíme, jakou máme obrovskou výsadu. Máme zde tento krátký život a k většině srdcí zde přišla pravda a proto jsme dnes zde. Takže nemluvíme k houfu nevěřících nebo nespasených lidí. Mluvíme ke křesťanům. Nevím, zda tomu rozumíte, ale na vašem životě opravdu záleží. Váš život je opravdu důležitý a je jako vánek ve větru, dnes jste zde a zítra jste pryč. A je obrovsky důležité abyste znali Ježíše způsobem, že Ho máte v situacích, že Ho znáte v situacích, kdy On vás zformoval tak, že se nesnažíte sloužit / nějak jednat, ale prostě nějak jste. Protože jste s Ním byli a stali jste se někým díky tomu, že váš život byl Ním formován.

Dnes ráno chci mluvit o něčem, co se zdá být tak základní, ale je to tak důležité - a to je opravdu Ho znát. Opravdu znát Boha. Hodně o tom mluvím, protože každý víkend někde cestuji a jsem neustále s lidmi a zjistil jsem, že spousta lidí slouží, spousta lidí chodí do církve, ale mnoho lidí Ho opravdu nezná tak, jak by mohli. A tohle není tvrdé kázání, není to napomínání, je to povzbuzení.

Měl jsem jednoho kamaráda, který mi vždycky říkal, že chce Boha opravdu znát, ale byl velmi zaneprázdněný prací a pohlčen věcmi doma. Říkal, že jeho život je tak zaneprázdněný, že by si přál mít více času na to být s Bohem. Slyšeli jste někdy někoho takto mluvit? Ti lidé mají vždycky důvod, proč s Bohem nemůžou být. A potom slyšíte někoho kázat: "Neexistuje žádný skutečný důvod, proč byste s Ním nemohli být." Což je pravda, ale chci to vysvětlit. Příběh o tom mém kamarádu mi přišel na mysl, když zde Adam říkal svědectví o svém bratrovi. Tento můj kamarád byl zaneprázdněný. Pracoval 12h denně a to ne 3 nebo 4 dny v týdnu, ale 6 dní. Pracoval hodně. Řekl mi, že v tom období měl v srdci pocit, že nemá dost času na to Boha poznat. Potom se jeho práce změnila a dopadlo to tak, že skončil bez práce. Měl našetřeno poměrně hodně peněz a říkal si: "Pracoval jsem tolik a tak dlouho, že je dobré, že teď už nemusím." Měl našetřené peníze, takže ho finance netížily. Rozhodl se dát si pauzu. Nepracoval celý jeden rok. Prostě mohl, protože měl našetřené peníze a řekl si: "Jednou zase půjdu pracovat, ale teď si dám pauzu a užiji si to." Na konci toho roku mi s pláčem říkal, že mu právě došlo, že uběhl celý rok a on s Bohem nestrávil žádný čas navíc. A přitom nepracoval. Vždycky říkal, že nemá čas na to být s Bohem, protože má moc práce. A potom, když nepracoval, tak ho stejně zaměstnávalo něco jiného. Něco jiného mu bralo jeho čas.

A já to nemyslím zle. Chci říct, že potřebujeme využít toho, že Bůh se učinil dostupným. Nemůžete správně sloužit / předávat někoho, koho neznáte intimně. Jde o mnohem víc než se znovuzrodit s cílem jít jednoho dne do nebe. Znat Ho je mnohem víc. Je to Ježíš ve vás, ta naděje slávy. Ježíš řekl, že věčný život je znát Otce. To je něco jiného, než o Něm něco vědět. Ukazovali jste zde ta čísla, jak moc vaše společenství pomáhá a to je součástí toho, že se tohoto společenství účastníte, ale být v Kristu znamená Ho znát. To, že Ho budete opravdu znát způsobí, že Ho budete manifestovat v situacích, ve vztazích, v práci. Pokud Ho neznáte, tak sice máte přesvědčení, ale nebudete Ho vždy manifestovat.

Všimli jste si během chval, jaká tu byla atmosféra, když jsme zpívali tu píseň "Miluji tě Pane"? Bylo to skvělé, ale já vás chci pozvat k něčemu víc. A nedělám tu průzkum, nikoho tímto neodsuzuji. Ptám se vás: "Zpíváte Mu tohle a další věci, když jste s Ním sami a nikdo to nevidí? Mluvíte s Ním na místě, kdy se nikdo nedívá?" Víte, lidé nevstupují do manželství, aniž by se navzájem znali - tedy obvykle. Rozumíte? Normálně k tomu vede vztah, nadšení, poznávání se. Obvykle to tak bývá. Sice se to občas děje i jinak, ale to není moc dobré. A je to skvělé když vidíte, jak se lidé ze začátku poznávají, potom přijdou zasnuby, připraví nějaké zvláštní místo a čas, kdy požádají o ruku a dívka pláče přemožená. To je všechno součástí vztahu. Oni se k zasnubám nedostali, aniž by spolu trávili čas. Já nemluvím o tom, že si čtete Bibli a vaše hlava je plná veršů. Mluvím o takovém společenství s Bohem, že vaše srdce je plné Jeho. Kdy když čtete, jak moc vás miluje a že vám odpustil, tak tuto pravdu komunikujete v modlitbě s Ním a dostanete se na místo, kdy skutečně věříte, že vás tolik miluje. Kdy skutečně věříte, že Ježíš vidí obrovskou hodnotu / smysl ve vašem osudu a smyslu, že udělal, co udělal, a vložil svůj život do vás. A to všechno se děje na místě, kde vás nikdo nevidí, a neděláte to, protože jste sloužící, protože je středa 7h večer, nebo je sobota a vy máte evangelizaci. Kdy jste to jen vy a On a máte společenství s Ním. Třeba jen ležíte na své posteli, nebo třeba řídíte auto, nebo jste někde na procházce - kdekoliv, kde jste jen vy a On a rozmlouváte s Ním o tom a najednou to ve vás začne být něčím větším, než že jen víte, co je tam napsané. A najednou se ve vás začne dít něco, co se nazývá znát Ho. Ne znát / vědět něco o NĚm, je v tom obrovský rozdíl. Je obrovský rozdíl v tom Ho skutečně znát, anebo jen znát něco o NĚm.

Jsou lidé, kteří chodí pravidelně do církve, ale v jejich životě jsou věci - jako že třeba spolu spí i když nejsou manželé. Klidně i slouží v nějaké pozici, ale protože Ho neznají, ale ví, že tohle by asi neměli dělat, tak se z toho stane zákonická věc, kdy by technicky neměli, ale přitom jsou schopní to dělat a současně se ohánět Ním a "sloužit" jako by se nic nedělo. Tohle není absolutně možné, když Ho začnete znát. Když jen víte, co Bible říká, tak to váš život nezmění. Když Ho znáte, tak se váš život změní automaticky, aniž byste se museli kousat do rtu a snažit se, protože ve svém srdci máte nějaké přesvědčení.

Nechtěl jsem se do tohoto tématu pouštět. Ale prostě to teď na mě přišlo. Myslel jsem, že budu kázat radostné věci o tom znát Ho a jak s Ním trávit čas. Lidi, nespěchejte, nedovolte aby váš modlitební život byl jen seznam potřeb. Nesnižujte Ho na svého služebníka. Ujistěte se, že je pro vás Otec a přítel. A nebojte se použít slovo "přítel", že to je něco příliš troufalé. Někteří militantní lidé vykřikují, že Boha nemůžete nazývat svým přítelem. Ale On nás nazval svými přáteli. Takže pokud On řekl, že nás nenazývá služebníky, ale přáteli, tak hádám, že Ho můžeme také nazvat přítelem. To není troufalé. Ale ten termín "přítel" - pokud si vyhledáte význam toho slova, tak to nejde bez důvěrného vztahu, bez intimity. Intimita znamená, že já vidím do tebe a ty do mě.

Je něco velmi mocného na tom, když třeba brzy ráno, nebo pozdě v noci ležíte na posteli... Pokud namítnete, že nevstáváte brzy, tak prostě když se vzbudíte. Je něco mocného na tom, když si uděláte chvíli a beze spěchu máte společenství s Pánem. Kdy Mu děkujete za Jeho dobrotu a jste

s Ním... Já jsem letos spasený 25 let a nevím, kam se ten čas poděl, ale vidíte na mně, že musím potlačovat vášeň, když o těchto věcech mluvím, protože tyto věci jsou mojí realitou. Nesnažím se křičet nebo něco vytlačovat, snažím se komunikovat co nejvíc normálně. Ale to, že je mi odpuštěno je pro mě úplně stejně "čerstvé" jako před 25 lety. Být milován Bohem je obrovská věc! On je všemohoucí Bůh! On je Bůh který povolal světlo, aby zářilo v temnotě. Bud' světlo. A Pavel říká, že ten samý Bůh se ukázal v našich srdcích. Říká tím, že ten samý Bůh se stal osobním a intimním / důvěrným. Pavel píše, že ten Bůh, který řekl: "Bud' světlo", se rozhodl zářit v našich srdcích. Nedovolte, aby vám to zevšednělo. A jediný způsob, jak vám to nezevšední je, že s Ním budete trávit čas, budete s Ním mít společenství, dáte tomu čas, nebudete spěchat a nebudete zaneprázdnění.

Je zarážející, že mám kamaráda, který říká, že je moc zaneprázdněný, že nemá tolik času na Boha, jak by chtěl, potom na to má celý rok a na konci toho roku zjistí, že si ten čas stejně neudělal. Používám jeho svědectví jako varování. Potřebujeme se opravdu zamyslet. Děláme si denní ztišení, protože se to má dělat? Čtete si Bibli, abyste měli co říct, pokud se vás někdo zeptá? Mně se lidé přiznali, že to dělají. Když jsem o tom mluvil, lidi to usvědčovalo a potom za mnou někteří přišli, že právě tohle dělají - že si čtou Bibli, aby mi mohli případně říct, co si četli. To není dobré, to se jen snažíte dělat "křesťanské" věci. Musíte se zeptat sami sebe. A já se vás neptám, nesoudím vás. Mluvíme ke křesťanům, mluvíme k Jeho dětem. Zeptejte se sami sebe: "Kdy naposled jsem byl s Pánem skutečně intimní? Kdy naposled jsem všechno zastavil, vypnul a přijímal Jeho lásku a miloval Ho? Kdy jsem zvedl ruce, když jsem byl o samotě a nikdo to neviděl, a zpíval Mu něco takového, jako jsme dnes ráno zpívali? Když nikdo neviděl a nevěděl, že to dělám?" Za ty roky jsem zjistil, že tohle moc lidí nemá / nedělá, není to normální. Přál bych si, aby to bylo normální, ale není. My Pána prosíme o laskavost, o věc, o ochranu, o požehnání, aby napravil naše děti a chránil je, aby pořešil našeho partnera... Prosíme Ho za spoustu věcí, které se týkají požehnání nás. Ale býváme s Ním, když není nikdo kolem? Kdy všechno vypneme a máme čas společenství s Ním, kdy víme, že nás vychovává, kdy si uvědomujeme, že Duch Svatý je v nás? Kdy potom nejste frustrovaní a neštve vás, když jedete nakupovat a nemůžete najít místo na zaparkování, nebo když někdo před vámi jede pomalu a podobně. Kdy vás život / co se děje nemůže rozhodit. Jinak totiž nemáte co dát, protože Ho neznáte.

Vy i já jsme povoláni, aby naše světlo zářilo. Máme tuto krátkou příležitost, která se jmenuje život. Dnes jsme tu a zítra jsme pryč. Mně je 58 let a vůbec nevím, jak jsem k tomu přišel. Ani si nepamatuji mnoho z mládí, ale pamatuji si posledních 25 let a ty roky byly skvělé, ale utekly jako voda. Pokud Kristus v nás je nadějí slávy, potom potřebuji znát Krista, který je ve mně a neříkat, že moje křesťanství je jen pozice. Že jsem posazen na nebesích a to je pozice. Ne to je doslova. Boží Království je v nás! A naše životy mají říkat, že Boží Království je zde. Tím, jak myslíme, tím, jak jednáme, jak se chováme, jak žijeme.

Když jsem před chvílí mluvil o tom, že lidé spolu spí a přitom slouží, tak jsem vnímal, jak v místnosti

přituhlo. Když takto mluvíte, tak lidé začnou být nervózní, ale tak to prostě je. Myslíte, že můžu říct, že díky tomu, co dělám, vím o mnoha věcech, které se dějí? Zním mnoho služebníků, jsem v kontaktu s mnoha lidmi. Dá se tedy říct, že znám mnoho služebníků a lidí v pozici autority? Díky tomu vím o mnoha věcech. Sexuální problémy jsou v církvi skoro mimo kontrolu. Vedoucí mají problémy, manželství v problémech, nevěra... A to jsou lidé ve vedoucích pozicích a služebníci. Děsí mě to, protože to ukazuje na jediné - neznáme Ho tak, jak kážeme. Řeknu vám to na rovinu - nemůžete dělat něco takového a znát Ho. To je nemožné. Můžete dělat takové věci a znát o NĚm. Můžete klidně být služebníci / sloužit a dělat přitom takové věci. Ale pokud Ho opravdu znáte, tak takové věci pro vás nejsou vůbec možné. Rozumíte?

Opravdu jsem chtěl kázat jen radostné věci. Shodneme se ale na tom, že ty sexuální věci jsou tělesné, že to je o těle, vydávání se touhám těla, nebo že si někdo naplňuje své "potřeby"? Je to emocionální vyjádření pro naplnění dočasné potřeby nějakým způsobem. Ať už je to sexuální uspokojení, samota, zranění, nebo cokoli, je to vyjádřením něčeho, co se zdá že lidi ovládá, ale je to hnané smysly. Shodneme se na tom? Takže pokud je to smyslové, pak je to tělesné, je to tělo a tělo má být ukřižované. A jak máme ukřižovat tělo, aniž bychom sklouzli do zákonictví, kousali se do rtu a snažili se dělat, co je správné? Tělo je ukřižováno v pravdě. Tělo je ukřižováno ve vztahu a intimitě s NĚm, kdy potom jsou takové věci úplně vyloučené kvůli tomu, co vidíte. Ne kvůli tomu, co někdo káže, ale kvůli tomu, co vidíte, díky tomu, že Ho znáte. Protože najednou tolik vidíte / vnímáte hodnotu svého života, protože to je dar. Protože si tolik ceníte Jeho ve vás. Ceníte si toho, že Bůh, který povolal světlo, aby svítilo v temnotě, zazářil ve vašem srdci. Tehdy je vaše svědomí čisté a máte smělost před Bohem, protože vás vaše srdce neodsuzuje a o cokoli prosíte, přijímáte. Pokud ale máte porušené svědomí, vaše srdce vás odsuzuje. A i když On je větší, než vaše srdce, tak vás to ovlivňuje, nasadí vám to závoj a nemáte s NĚm intimitu, protože sebe nevidíte tak, jak vás vidí On. A potom je vaše identita řízena věcmi okolo, namísto aby ji určoval Ten, který chce žít ve vás a zářit z vás. Potom je pro vás těžké se k NĚmu přiblížit, protože jste se nevyřádali s věcmi ve svém životě nebo ve svém životě takové věci máte. A to vás začne určovat, a když jste pak osamotě, tak intimita s NĚm je to poslední, co by vás napadlo, protože jste si velmi vědomí sebe a těch věcí. Doufám, že vám to dává smysl. A nemyslím si, že bychom vyloženě nechtěli, ale je tolik věcí, které se nás snaží oddělit od místa, na kterém jsme povoláni žít, a od toho, co jsme povoláni žít.

Mohl bych se do toho opřít a mluvit o tom víc. Třeba že to je problém všech věkových skupin. Týká se to všech. Víme o spoustě mladých lidí, o starších lidech, lidech starších, než jsem já, o spoustě lidí ve středním věku. Ale všichni máme stejné povolání - probouzet se v NĚm, chodit v NĚm, chodit ve světle jako On je ve světle. Všichni máme sféru vlivu. Bůh má úžasný zásadní plán. Obmyje a očistí vás krví Ježíše od všeho, co jste kdy dělali a udělali mimo NĚj, aby se mohl do vás nastěhovat, proměnit váš život a bum - abyste žili svůj život v Kristu. To je křesťanský život v kostce.

Říkal jsem to Bryanovi. Jeden muž mě pozval na "Životní cestu". Chtěl mi tou pozvánkou vyjádřit

poděkování. Když jsem ses ním setkal, přišel ke mně a byl dojatý. Nikdy dřív jsem ho nepotkal, ale když mě viděl, plakal. Proč? Protože si svoji proměnu spojuje se mnou kvůli tomu, že mě o tom slyšel vyučovat. Sledoval vyučování na YouTube. Plakal a říkal: "Chci ti moc poděkovat za všechny ty vyučování." A za to já nemůžu, já jsem nikdy nikam nic nedával, ani netuším, kdo to dělá. To říkám kvůli vám. Odpověděl jsem mu: "Dobře, asi pro tebe něco znamenaly." A to je jeho příběh, nevztahuji to nijak na vás. To mi říkal on. A sledujte, co je možné. On nežil zlovolně, nežil v těle, nebo v tělesnostech, které jsem tu zmiňoval, ale miloval Pána jak nejlépe uměl. Byl křesťanem 50 let, věrný, sloužil a snažil se. Úžasné, protože to dělal podle svého svědomí. Ale sledujte, co mi řekl. Rozplakal se a říká: "Byl jsem křesťanem 50 let a nikdy jsem nevěděl, že Ho můžu opravdu znát." Zamyslete se nad tím. My žijeme v podmínkách, že to víme, ve vaší církvi se to káže a občas mě sem pozvou, abych předal, co mám na srdci.

Co říkám je toto. Využijte maximálně tento život, tento čas, tuto příležitost, střežte svoje srdce, protože z něj vycházejí prameny života. Nyní není čas na nepřátelství, není čas být pohlcený sociálními médii, zprávami a výzvami, které jsou teď ve světě.

Co bychom dělali, kdyby na virus umíral každý desátý člověk? To je skutečná pandemie. Co kdyby umírali vaši blízcí a milovaní? Byli byste na Boha našťvaní? Máte takové zjevení Jeho, že to nedokáže nic změnit? Máte takové zjevení, že projdete všechno až do toho dne, anebo vás život semele po cestě a okolnosti převálcují vaše zjevení Jeho? Máme dostatečné zjevení, abychom vše překonali, aby když budeme stát potom před Ním, abychom slyšeli: "Dobře vykonáno"? Anebo náš život semele, protože nevidíme, kde je cíl, kam směřujeme, jen se snažíme přežít? A můžeme být dobří, upřímní, snažit se nikomu neublížit, ale přitom míjíme cíl? Lidi my žijeme pro ten den, kdy se postavíme před Ním. Potřebujete střežit svoje srdce, protože z něj vycházejí prameny života. Nemůžete čemukoliv dovolit, aby to přebilo důvod a motiv toho, proč žijete.

Víte, co kážeme? Pokud byste teď zemřeli a nevíte, zda byste šli do nebe, nebo do pekla, tak se modlete tuto modlitbu. Všichni zavřete oči a skloňte hlavy. Zvedněte ruku, kdo Ho chcete přijmout do svého srdce, pro případ, že zemřete cestou domů. Upřímně, toto se často káže. A lidé se modlí, ale sobeckost se nezmění, nezmění se postoje, hněv je stále na místě a normální, frustrace a zklamání je na denním pořádku. "Ale hele, já jsem se modlil tu modlitbu, jdu do nebe! Jsem v Beránkově knize života." - Ale je Beránek ve vás a září skrze vás v každé situaci? Protože o to jde. Rozumíte?

Sledujte. 2 Korintským 4:6 Vždyť ten Bůh, který řekl, aby ze tmy zazářilo světlo, ten zazářil v našich srdcích, aby osvětlil poznání Boží slávy ve tváři Ježíše Krista. ⁷Tento poklad však máme v hliněných nádobách, aby nesmírnost té moci byla Boží a ne z nás. Vidíte? Aby nesmírnost té moci byla Boží a ne z nás. Takže tohle je záležitost milosti - Boží moci v našich životech - abychom se vydali Jemu, On přišel do nás a žil skrze nás způsobem, kterým bychom nikdy nebyli schopní žít bez Něj. Takže komu potom patří všechna sláva? Bohu, protože to způsobí milost. Takže nejsou žádní křesťanští

"borci" nebo "super křesťané". Protože to jediné, za co budeme moci, až budeme stát před Ním, je že jsme věřili. Že jsme opravdu věřili Evangelium. To by měl být náš soud. Měli bychom se zapsat do historie jako ti, kteří byli věřící - skutečně věřili Jemu. Nejsou žádní "super křesťané". Nikdo tam nedostane dort s velkými písmeny označující "super křesťan". Nikdo tam nebude mít lepší plášť za své zásluhy, nebo tak něco, to ani náhodou. Protože milostí Boží jste to co jste. A jak se Mu vzdáte a vydáte, a všechno vynaložíte na získání porozumění, tak jak začnete rozumět, tak budete přijímat víc milosti, víc zmocnění, a budete žít ve větším světle. To je pro každého věřícího. Je jedno, zda jste pastor, vedoucí, nebo "obyčejný" věřící, který chodí do nějakého společenství. Je to pro každého, kdo věří. Nejste nijak omezeni ve schopnosti Ho poznat. Slyšíte?

Zamyslete se nad tím mým kamarádem, který celý rok nepracoval, a potom plakal v mém autě a říkal, že mu právě došlo, že utekl celý rok a přitom Boha víc nehledal. Takže to, že byl předtím tolik zaneprázdněný, nebyl ten skutečný problém, že? Hádám, že se vždy najde něco, čím se zaměstnáme. Stále se nás něco snaží držet od toho, proč tu skutečně jsme. A slibuji vám, že bez toho, aniž byste Ho skutečně znali, tak Ho nejste schopní ani správně "předávat". Protože potom berete věci podle toho, jak to máte sami a jak to vidíte u lidí kolem, a to považujete za normální. A tím dovolíte, aby naše zkušenosti a to, jak to lidé mají / žijí, bylo větší, než Jeho milost, která nás chce [úplně] proměnit. [Mnohem víc než, co je "běžné" pro běžné "křesťany" - abychom byli skutečně jako On.]

Vnímám, že tohle je milující volání Pána, které zní: "Využíváš naplno svůj čas a svoji výsadu být s Ním?" Protože nic [na světě] se nevyrovná vaší možnosti / schopnosti být s Ním. A tuto výsadu máte každý den - být s Ním. Prosím nenechávejte dny jen tak plynout, nedovolte, aby vaše poznání nahradilo to, že Ho opravdu znáte. Nedovolte, aby vám chození do církve nebo křesťanská služba nahradily to, že Ho opravdu znáte. Na rovinu. Tato paní je mnohem starší, než já, a je ve službě mnohem déle. A za ty roky tu byla spousta skandálů různých služebníků a jednou vyjde najevo, že lidé sloužili aniž by Ho skutečně znali. A že lidé měli svoji identitu v tom, co dělali, namísto v tom, čím / kým jsme se díky Němu stali.

2 Korintským 4:15 To všechno se totiž děje pro vás, aby se milost rozmnožená skrze díkůčinění mnohých ještě více rozhojnila k Boží slávě. ¹⁶Proto nepolevujeme. - Viděli jste už někdy někoho, kdo polevil, klesl na mysl, anebo to vzdal? To se stane, pokud si vezmete osobně události života namísto Evangelia. Neříkám, že ty situace nejsou reálné. Řeknu to bez obalu. Adam zde mluvil o tom, že jeho bratra, poté co byl spasen, zabil při nešťastné události granát. V Americe je mentalita, která je zahořklá vůči Bohu. "Proč zemřel při nehodě poté, co byl spasen, Bože? Měl toho ještě tolik před sebou, proč jsi ho nemohl ochránit? Proč jsi to nezastavil? Proč jsi dovolil, aby se to stalo?" Tato mentalita nemůže mít nikdy vztah s Bohem. Tato mentalita nemůže mít nikdy intimitu / důvěrnost s Bohem, protože Bůh je pro ni záhadný a tyto lidé nerozumí tomu, jaký Bůh skutečně je, protože Ho činí zodpovědným, za všechno, co se děje, protože podle této mentality "Bůh přece všechno řídí". A protože lidé si zamilovali tento život, lidé visí na svém životě a visí na svých

blízkých, tak jejich obraz Boha je neustále ohrožen událostmi života. A potom máme zahořklé křesťany vůči Bohu, protože jim zemřel někdo blízký. Ale když zde Adam mluvil o svém bratru, tak jste nic z toho neslyšeli, že? A to neznamená, že mu jeho bratr nechybí. To neznamená, že zde není fyzická ztráta. Ale znamená to, že Adam má správný pohled.

Kolikrát lidé viděli někoho, jak se úplně zhroutil, protože se někomu z jeho blízkých stala nějaká tragedie? Tohle ukazuje, že takový člověk nikdy neměl smlouvu a vztah s Bohem, že pro něho byl Bůh jenom něco jako Aladin v lampě, číšník, a nenaservíroval mu ten steak podle toho, jak si to objednal. Když Adam říkal to svědectví, tak jsem viděl, že i když je to pro něj ztráta, tak to měl úplně oddělené a vidí Boha takového, jaký skutečně je. Víte, kolik lidí by to svědectví říkalo úplně jinak, kdyby se jim něco takového stalo?

Takže Pavel v 2 Korintským 4. kapitole píše o tom, že i když je ve světě a prochází různými věcmi, tak není ze světa. Píše, že bude chránit svoje srdce, protože z něj vycházejí prameny života, a každý den je pro něj příležitost, aby před lidmi zářilo jeho světlo. Prosím, nemiňte tuto příležitost, protože každý člověk žije v takové době. Je to tak jednoduché, je to pro každého a váš čas je právě teď. Je čas narodit se a hle, zde jsme. Život není dřina, není to hrůza, ani záhada. Život je dar a je to dar od Něj. Takže prosím, poznejte Ho jako nikdy předtím, travte s Ním svůj čas. Jak jsme dnes zpívali tu píseň: "miluji tě Pane" - nebylo by úžasné, kdybyste zvedli ruce, když jste sami a nikdo vás nevidí, a začali zpívat a najednou by vaše srdce začala zaplavovat Boží realita a najednou byste začali vidět věci, které jste do té doby jen věděli nebo slyšeli? Najednou byste si uvědomili, jak jste čistí v Jeho přítomnosti, najednou byste nebyli odsouzení a uvědomili si, že je vám úplně odpuštěno, že vaše minulost nemá ve vašem životě žádnou moc, a najednou jste skutečně svobodní. Nepotřebujete, aby vám někdo sloužil vysvobozením, potřebujete Ho skutečně znát.

Otče, děkuji Ti za dnešní ráno. Opravdu Ti děkuji za Tvoje Slovo a prosím, aby tato milost padla na nás všechny, abychom viděli, že k Tobě máme otevřené dveře. Že máme otevřené dveře k intimě s Tebou, ke vztahu s Tebou. Pane, zmínil jsem nějaké věci a příklady tělesných věcí, a pokud o některou z nich v našich životech zakopáváme, pokud v tom je někdo zde chycený, ukázal bys jim prosím jednoduchou cestu, jak z toho uniknout? Že stačí, když odhalí svůj závoj, přijdou přímo k Tobě a uvědomí si, že jejich život je mnohem víc, než to. Že nejsou stvořeni, aby sloužili tělu, ale jsou stvořeni, aby žili v duchu / duchem. Otče, modlím se, abys je přitahoval na místo intimity, aby Ti nevzdorovali, neschovávali se před Tebou a nepokračovali dál, jako by nic, s odsouzenou duší nebo srdcem, ale abys je pobídl do Své přítomnosti. Prosím o tu milost pro každého člověka. Otče, aby pokud v tom je někdo opravdu chycen, abys jim dal milost a také milost otevřít se někomu, kdo jejich srdci může sloužit milostí. Bože, prosím za tuto svobodu pro všechny lidi zde. A ze všeho nejvíc se modlím, abychom Tě zjevovali svobodně a bez snažení kvůli Kristu, který je v nás všech. Ve jménu Ježíše, amen.